

saameget, at der jo kunde være Plads til dem, som blive idømte. Erfaringen har nemlig vist, at der i Almindelighed hændømmes henved 80 Fanger aarlig til Fæstnings- eller Raskhuusarbejde; naar man nu regner disse 3 eller 4 Maaneder, saa var det i det Høieste kun 20 Fanger. Til dem maa der absolut være Plads i nærværende Straffeanstalt foruden dem, som sædvanlig hændømmes til Forbedrings- eller Tugthuset; jeg troer ikke, der er mere end 1ste § til Behandling.

Formanden: Nei, det er kun den 1ste §, der er sat under Behandling.

Ordføreren: Ja, til denne har jeg ikke mere at bemærke.

Da ingen flere begjærede at yttre sig, blev Endringsforslaget:

„Fra 1ste April 1851 skulle de Forbrydere, der efter de gjældende Regler vilde være at indfætte til Arbejde i Raskhuset eller Fæstningen, hensesættes til Tugthuus-Arbejde.“
sat under Afstemning og vedtaget eenstemmig med 73 Stemmer.

Derpaa blev Forslaget som § sat under Afstemning og ligeledes eenstemmig vedtaget med 70 Stemmer.

Dernæst bleve §§ 2 og 3 satte under Forhandling.

Ordføreren: Ved § 2 har Udvalget slet ikke fundet Noget at erindre; det gaaer, som bekendt, ud paa at bestemme, at ved Fastsættelse af Tugt- og Forbedringshuusarbejde bliver herefter i Dommen intet bestemt Straffested at nævne. Naar intet bestemt Straffested nævnes, saa er der naturligvis heller ingen, blot sandsynlig, Ret for Fangerne til at vælge mellem den og den Straffeanstalt, men det overlades til Bestyrelsen, i hvilken Straffeanstalt han skal udstaae sin Straf. Imod § 3 har der vistnok ved den foregaaende Behandling været reist endel Tvivlsmaal, navnlig paa et andet Sted; men Udvalget har troet, efter de Grunde, som i Motiverne ere anførte, at maatte

aldeles tiltræde Lovudkastets § 3. En væsentlig Betænkelighed, som der har været ved, saaledes som her er foreslaaget, at overlade det til Justitsministeren at forflytte en allerede hændømt Fange fra en Straffeanstalt til en anden, var den, at Forbryderens Behandling ikke var aldeles eens paa de forskjellige Steder, man havde dannet sig en Idee om, at i eet Tugthuus var Straffen mildere og i et andet strengere, men, som i Motiverne ogsaa er anført, saa maa man dog give det Medhold, at, siden nu alle Straffeanstalterne ere gaaede over fra at være provindsielle til at blive Statsindretninger og ere underkastede den almindelige Bestyrelse, saa er der indtraadt saadanne Forandringer og Tillem্পninger, at man kan ansee Disciplinen og Behandlingen omtrent for eens i de forskjellige Straffeanstalter, og den Grund, som altsaa før muligt kunde eksistere med Hensyn til Fangerne, eksisterer tildeels ikke mere nu, og vil sandsynligvis i den nærmeste Fremtid aldeles forsvinde. Man har ogsaa troet, at man burde give Justitsministeren Bemyndigelse til saaledes at forflytte en Fange fra en Straffeanstalt til en anden, med Hensyn til de mindre Straffeanstalter, hvor Isoleringssystemet ikke findes gennemført, og fordi en skarp Adskillelse mellem de forskjellige Røn og en særegen Behandling af de aldeles unge Forbrydere ikke saa vel lader sig gennemføre der, som i de større.

Rettelser.

- Nr. 110 Sp. 1742. L. 8 og 9 i. n. „Bræstegaard“ læs: „Bræstefalbs“.
— 114 Sp. 1805 L. 5 i. n. „umelligi“ læs: „umueligt“.